

Virág Sándor Leningrádban

A képen az első férjem, Virág Sándor látható Leningrádban, 1950-ben.

Az egyetemre igazából csak egy évig jártam, mert közben férjhez mentem, és terhes lettem. A házasság úgy jött létre, hogy tizenöt éves voltam, amikor egy osztálytársam tánciskolában megismerkedett fiúkkal, és véletlenül összetalákoztunk az uszodában. A tánciskolában rendesen megtanították a fiúknak, hogyan kell közeledni a lányokhoz. Én tizenöt éves voltam, Virág Sanyi tizenhét, de azért kezicsókókolommal köszönt, és magázódtunk. Legalább három hétig. Szerelem volt első látásra. Ő a Vasasban vízipólózott.

Már egy éve együtt jártunk, amikor leérettségizett, és orvos lett. Egyszer csak szeptember közepe táján azzal jött, hogy felajánlottak neki egy szovjet ösztöndíjat. Kérdezte, hogy megvárom-e. Mert addigra már eldöntöttük, hogy össze fogunk házasodni. Mondtam, hogy persze. De abban az is benne volt, hogy a komszomolka helyt áll. Ahogy eldöntötte, hogy megy a Szovjetunióba, az Oleg Kosevoj nevű kollégiumba költöztették, három hónapig ott lakott, és oroszot tanultak. Decemberben mentek ki, és az első félévet a második félév elején kezdték el. Azt mondták nekik, hogy az igazi jó elvtárs minél hamarabb jön haza építeni a szocializmust, ezért aki vállalja, az ott maradhat nyáron, elvégezheti a második félévet, és ősszel a másodévesekkel folytathatja. Vállalta, úgyhogy majdnem húsz hónap után került először haza. Közben már én is leérettségiztem. Amikor először hazajött, már egy kicsit idegen volt, de ennek akkor nem tulajdonítottam jelentőséget. Persze a húsz hónap alatt leveleztünk, de egy levél minimum két hétig ment, ha tehát valamelyikünk valamit kérdezett, egy hónap múlva jött a válasz. Egy hónapig volt itthon, aztán visszament, és folytattuk a levelezést. A harmadév végén megint hazajött, addigra én már elvégeztem az első évet. Úgy volt, hogy én is kimegyek ösztöndíjjal, de aztán mégse lehetett. Azt mondták, hogy az osztályharc jelenlegi állása nem teszi lehetővé, hogy értelmiségi származásúak kimenjenek a Szovjetunióba. Amikor másodszor volt itthon, akkor hirtelen megkérdezte, miért nem házasodunk össze rögtön. Tényleg, miért nem, kérdeztem ártatlan szemmel. Pedig egy szobám nem volt, az ágyam a régi fotelágy, ami állandóan összerogyott. Jövedelmem annyi, hogy volt három privát tanítványom, az egyiknek az édesanyja, aki nem tudott fizetni, de varrónő lévén, azokból a rongyokból, amiket már kinőttem, kettőből egyet csinált. Ezen a szinten éltünk. Összeházasodtunk. Az ő szülei igen örültek, az én anyám is örült. Anyám szeretett volna orvos lenni, aztán azt akarta, hogy én legyek orvos, én viszont hallani sem akartam róla, és így mégis lesz egy orvos a családban. Meg szerette is Sanyit. Voltak ugyan aggályai, hogy nem elhamarkodott-e egy kicsit a dolog. A gyereket nem akartuk rögtön, ez véletlen volt. A terhességet egyedül csináltam végig, ő Leningrádban, pénz semmi.